

е пожертвувала доброволно за подигането на човѣка, който я коли, смъртта ѝ е на мѣсто.

Въ миналото, нѣкога, дохождали при Буда, като при Учителъ, различни хора — брамини, учени, философи, да търсятъ истината. Единъ день той решилъ да се уедини, да се вгълби въ себе си и казалъ на ученицитѣ си, че този день нѣма да приема. Всички, които го посетили, били върнати назадъ — никого не приели. По едно време, като лежалъ подъ едно дърво, Буда забелязалъ отдалече още, че пристига единъ беденъ човѣкъ. Той веднага скочилъ на крака и се отправилъ къмъ него. Като видѣли това, ученицитѣ му си помислили: Чудно нѣщо! Нашиятъ Учителъ днесъ не прие никого. Знатни, учени, философи го посетиха, но той върна всички, а на този беднякъ скочи на крака. Като разбралъ мисълта на ученицитѣ си, Буда ги извикалъ настрана и имъ казалъ: Нѣкога, преди стотици животи, азъ бѣхъ браминъ. Единъ день, когато четѣхъ молитвата си, азъ се почувствувахъ силно изтощенъ и паднахъ на земята — не можехъ да довърша молитвата си. Въ това време отнѣкъде подскочи заякъ, хвърли се въ моя огънь и се опече. Азъ отрѣзахъ частъ отъ месото му, подкрепихъ силитѣ си и свършихъ молитвата си. Тия знатни хора, които ме посетиха днесъ, търсятъ истината за себе си. Никой отъ тѣхъ не е пожертвувалъ живота си, като този заякъ. Днешниятъ беденъ човѣкъ, когото приехъ на разговоръ, е нѣкогашниятъ заякъ. Той се жерт-